यजमानस्य यज्ञमागतम् आगच्छतम्। पूषा च नोऽस्मदर्थं रयिं रचतु॥

अथ त्रयोदशीमाह। "इमं यज्ञमश्विना वर्द्धयन्ता। इमौ रयिं यजमानाय धत्तम्। इमौ पशून् तत्तां विश्वतो नः। पूषा नः पातु सदमप्रयुच्छन्" इति। हे अश्विनौ इमम् अस्मदीयं यज्ञं वर्द्धयन्ता वृद्धिं प्रापयन्तौ। इमौ युवां यजमानाय रयिं धनं धत्तं सम्पादयतम्। इमौ युवां नोऽस्मदीयान् पशून् विश्वतो रचतां सर्व्वतो भयात् पालयतम्। अयं पूषा प्रयुच्छन् प्रमादमकुर्व्वन् नोऽस्मदीयं सदं सदस्थानं पातु। एतच्चोभयमश्विभ्यां पूष्णः पुरोडाशं द्वादशकपालं निर्व्वपतीत्यस्य याज्यानुवाक्ये॥

अथ चतुर्द्दशीमाह। "प्र ते महे सरस्वति। सुभगे वाजिनीवति। सत्यवाचे भरे मतिम्" इति। हे सुभगे सौभाग्ययुक्ते, हे वाजिनीवति अन्नयुक्ते, हे महे महति, हे सरस्वति, सत्यवाचे अनृतवाक्यरहितायै ते तुभ्यं मतिं मदीयां स्तुतिं प्रभरे सम्पादयामि॥

अथ पञ्चदशीमाह। "इदन्ते हव्यं घृतवत्सरस्वति। सत्यवाचे प्र भरेमा हवीꣳषि। इमानि ते दुरिता सौभगानि। तेभिर्वयꣳ सुभगासः स्याम" [६] इति। हे सरस्वति ते तुभ्यं घृतवत् घृतयुक्तमिदं हव्यम् अस्माभिः सम्पादितमिति शेषः। सत्यवाचे तस्यै सरस्वत्यै इमानि सम्पादितानि हवींषि प्रभरेम प्रकर्षेण समर्पयामः। दुरिता यानि दुरितानि यानि अस्माभिः